

רחל מרחלת על כל העולם

כולם חוץ מהכלב

קשה להאמין למה שכלב אחד יכול לגרום, ממש צער בני־אדם. לחלוץ המצטיין של הפועל־חיפה, **אלי בן עמור**, יש כלב־ענק, שאותו הוא מאוד אוהב, אף יותר מאשר את החברה שלו, **חגית**. החלוץ החתיך, שכבר הבקיע לבנות רבים בחיפה, התאהב בחגית. החיפאית, שלהוריה יש חברה למכירת ציוד מישורי. אבל החגית הזאת היא נורא חברותית. מלבד הוריה, הציוד המישורי שלהם והחברות שלה, היא אהבה את הכדורגלן הפרטי שלה, אך מאוד לא אהבה את הכלב שלו. אז באחד הבקרים, כשהיא התעוררה על צד שמאל, היא אמרה לחבר שלה: או הכלב או אני. בן־עמו, שהוא גבר לעניין, והידוע שחתיכות יש הרבה מאוד בחיפה אבל כלבים יש מעט, אמר לה: הכלב.

הם נפרדו לתקופה קצרה, וחגית חטובת־הגוף נוכחה לדעת שהחבר שלה חי נהדר עם הכלב, בלעדיה. היא נבהלה והודיעה לו שמהיום והלאה היא תאהב גם את הכלב שלו.

השימחה חזרה לשכון במעונם, ולפני שבוע הם קבעו תור לחתונה, וגם הכלב מאוד שמח מה עניין.

אבל זה לא הוליווד, ולסיפור הזה אין האפיי אנד. הוריה של חגית עשו כמה בירוורים על החתן המיועד, וגילו שהוא אוהב קצת להמר, ושיש לו קצת חובות. הם החליטו לבטל את החתונה.

עכשיו כולם עצובים מהסיפור הזה, חוץ מה־כלב.

היא לא תהיה

המשולש שווה־השווקים הזה כבר ממש מצחיק אותי.

הצלעות השוות הם **אורי וליאורה אנגל**, בני משפחת אנגל המפורסמת בחיפה, אנשי עסקים וחברה מהבולטים בעיר הזאת. הצלע השלישית היא **ענת עזר**, שהיתה לפני יותר משנה החברה של אורי. הוא עזב את הבית למענה, ואשתו ליאורה חיכתה לו, כי היא ידעה שזאת אפיזודה חולפת. ובאמת, הוא עזב את אוהבתו, שהיתה היחצנית של מלון אויה סונסטפה בטאבה, והודיע לאשתו שהיא היחידה בחייו.

לפני שבועיים היתה מסיבה גדולה ומאוד חשובה בחיפה, והיו בה גם הרבה תל־אביבים. בין התל־אביביות היתה ענת עזר, העובדת כיום ב־מישר דפריסום.

כשראתה ליאורה את ענת, היא מאוד כעסה ואמרה לבעלה שאם תוך כמה דקות הוא לא בא

אורי אנגל
בית השווה מיליון

הביתה, העניין הזה של ההיא ייגמר לא טוב. אז באמת, ממש דקות אחרי האיום הגרעיני הזה עזב חוזג אנגל את המקום, וענת עזר המשיכה לאכול גלידה ולשתות עוד קולה ולפטפט עם עוד כמה חברים שהיא פגשה. אבל כל מי שראה אותה נשבע שהיא נראתה לא כתמול־ששום.

אבל הרכילות היותר־מעניינת היא שאורי ואשתו עברו לבית מפואר, ששווי כמיליון דולר, ושזה אחד הבתים היפים בחיפה. כשתהיה הנוכת הבית, אני מבטיחה לכם פרטים נוספים.

דבר אחד אני יכולה להבטיח לכם: ענת עזר לא תהיה בין המזומנות.

אנבל טמיר ואלי מויאל

החבר החדש והבעל לשעבר נולדו באותו היום במזל דגים

בל צווחה:

"זה לא ייתכן שניהם נולדו ב־28 בפברואר! אני פשוט לא מאמינה איזה צירוף־מיקרים!"

עכשיו תארו לעצמכם מה יקרה, אם אנבל טמיר תתחתן עם עור־הדין אלי מויאל, וחס־

וחלילה הם יתגרשו, והוא יכיר זמרת מפורסמת ממש, כמו שבעלה, אלי טמיר הכיר את הזמרת **אילנית**. ושוב אנבל תכיר עוד גבר, שנולד באותו התאריך, וואאהה!!! ממש פרפטואום מובילה!

לירון, במיכנסייג'ינס וחולצת־טריקו הסתובב בין האורחים, כשכוס־בירה ענקית בידו, וניסה לחייך לאורחים, כדי שירגישו בנוח. חילה העל־תה זיכרונות, כיצד היא ובעלה ליאון היו הסנקרים של לירון כשנולד, וכמה שמוזר לה כעת לראות אותו מתחתן.

בטי בלייכר, יירתם האילנית של בני־חוג, מנתה קרוב ל־50 חברים שהוזמנו לאירוע, בנייהם איש חיל־השריון לשעבר **עמרוס בנין**, שהיה חבר קרוב של רפי נלסון, שאמר שאילו היה רפי בחיים הוא היה דואג שהכפר יהיה מלא בלפידים וויקיקס־דינור ומה לא.

ברקע הושמעה מוסיקה קלה, שכללה נעימות ושירי ארץ־ישראל, וכמה צעירות רקדו ריקודי עם. למי שנמאס לרקוד או לשמוע סיפורים על איך־היה־פעם היתה האפשרות להתרכז במיונן או לטעום מעוגת־הכלולות, בצורת לב. את ירח־הרבש הם יכלו כנראה בכפר.

גדי ולירון נלסון
אירוע עוצב

דברים משותפים

כשהשפוינות שלי לענייני־חתונות חזרה מהחתונה של הזמר **איתן מסורי** וחברתו **נתי שגב**, התקשרתי איתה בדחיפות. נחשו מה היתה השאלה הראשונה.

"איך היתה הכלה?" לא עוד ניחוש.

"איזה שמלות לבשו?" לא!

ניחוש אחרון: "איזה מפורסמים היו שם?" לא ולא! שאלתי אותה: "נו, את **אנבל טמיר**, שהי־תה חברתו של מסורי במשך שנתיים, ראית בחתונה?" אז היא אמרה לי שלא.

מיד דרינג־דרינגתי לאנבל.

"אנבל, שלום! למה לא היית בחתונה של מסורי?"

"הוא פשוט לא הזמין אותי!"

"ואילו היה מזמין אותך, היית באה?"

"בוודאי! הייתי מביאה מתנה יפה, וגם מאחלת לו ולאשתו מזל־טוב."

כעבור כמה ימים אמרו לי שראו אותה ברא־שונה עם החבר החדש, עור־הדין **אלי מויאל**, במסיבה. שוב דרינג־דרינגתי אותה, לברר מה חדש.

"שמעתי שראו אתכם במסיבה, כראשונה מאז שאתם ביחד."

"נכון, אחרי חודשיים שאנחנו ביחד מגיע לנו גם לפגוש ולראות את החברים שלנו במקומות אחרים, מלבד הבית."

"תגיד, שמעתי שיש הרבה דברים משותפים בין **אלי טמיר** (בעלה לשעבר) לבין החבר הנוכחי שלך."

"כן, זה נכון. אפילו יש קרבה משפחתית רחוקה בין החבר הנוכחי שלי לאמו של בעלי־לשעבר."

"אולי הם גם בני אותו המזל?"

"כן, שניהם בני מזל דגים."

"אולי במיקרה הם גם נולדו באותו התאריך?"

אנבל ביררה, ואז שמעתי צעקה בטלפון, ואנ־

חתונת הדמעות

ביום החמישי האחרון, בשעה 7 בערב, הצ־טופפו כמה אורחים בכפר של **רפי נלסון** לטכס נישואיו של **לירון נלסון**, בנו של רפי המנוח, וחברתו־לחיים זה חמש שנים, **גדי ושיפמן**. בטכס הצנוע נכחו הוריה של גדי, **מירל**, אמו של לירון, האב המאמץ **דגלי** האה. את הטכס ערך הרב שחיתן בזמנו את מירל, אמו של לירון, ובעלה.

לפני החופה הלך לירון לקבר אביו, ולאחר מכן לקיברו של **ליאור רז**, חברו הטוב של רפי נלסון, שרעייתו **חילה** מנהלת את הכפר ביחד עם לירון.

היה זה אירוע עצוב, ומרי פעם נראו חילה ולירון כשהם מנגבים דמעה. עור־הדין **ברוך שיפמן** העלה קצת את מצב־הרוח.

פינתה של גברת לבטוב: פרטיות חוגגת

בתמונות... בכל אופן, החברה שלי הודיעה לי שהוחלט שאיש ישמור על הפרטיות של רעהו.

אתמול פגשתי מפורסם מתחום אחר, נשוי, שסיפר לי בסודי־סודות: "מה שלומה (של החברה שלי)? שמעתי שהיא נוסעת. אגב, קרץ לי באורח רב־משמעות, 'גם אני נוסע. לא אהיה בדיוק לבד, אז אל תספרי לאן...' ונקם בלבד במקום ובתאריכים שהחברה שלי והפוליטיקאים יחשבו שישמרו זה על הפרטיות של זה."

בשעות האחרונות נודע לי על **אשתו** של אחד הפוליטיקאים, שסיפרה בסוד, רק לחברה הכי טובה שלה, שהיא מתכוונת להפגיע "שם" (בחור'ל), את בעלה. סיפרו לי על ציטונאי אחד, שהסתבך בכל מיני גירסות לא תואמות בבית ובעבודה, אבל בעצם (גילה לחבר קרוב), הוא מקווה לעלות על עיקבותיה של החברה שלי, ואולי לשמח אותה. אוי, וכמעט שכחתי את המחזר שלה, שהתייעץ עם אחד הפוליטיקאים (זה שתבוא לו הפתעה מאשתו) מתי כדאי להפגיע אותה - לצלצל מהלובי של המלון שבו תשהה ולהגיד: "תנחשי מאיפה אני מצלצל..."

אז אני כבר לא מבינה מני יפתיע את מי. מה שאני מבינה שהכל יהיה בסודי־סודות ובפרטיות מוחלטת.

חודש יולי הגיע - כולם נוסעים. כל החברים שלי מחליפים ביניהם כתובות בחו"ל, ממליצים על בתי־מלון ומקומות לעשות "שופינג".

בשבוע שעבר ביקרה אצלי חברה אחת שלי, חולת־פרטיות: רק דולב איזה חלקיק־מידע על החיים הפרטיים שלה, והיא מתיחה להתפתל מכאבי־בטן, מכאבי־ראש איזמים ומחוס גבוה. היא סיפרה לי בהתלהבות שהיא נוסעת ביולי (הסברתי לכם) במיסגרת עבודתה, אבל לא הסכימה לספר לי לאן, עם מי ולמה - רק הודיעה לי, קורנת מאושר, שהיא בורחת בפרטיות מזהרת.

לפני יומיים ביקרה אצלי שוב - הפעם פחות נלהבת - וסיפרה לי על צירוף־מיקרים שכזה - **פוליטיקאי**, שפניו מוכרים לכל, יטוס עימה באותה הטיסה וישהה איתה באותו המקום, באותה העת. אלא מה? לא נורא, השניים נשבעו זה לזו שלא ידליפו באומה על המטע. מרחתי עצמי בשמן־שיזוף, השתרעתי בשמש והתחלתי לחשוב מיהו הפוליטיקאי שלא ירוע לפרטיות של החברה שלי.

פתאום צילצל הטלפון. לעזאזל השיזוף! מעברו השני של הקו היתה החברה שלי, הפעם נשמעה מוטרדת. מסתבר שלא־יש־סודה נלווים שני פוליטיקאים נוספים. הפעם גם הוצאתי ממנה שמות - דווקא רמודים. אם אחד מהם נראה טוב כמו שהוא נראה